

CATALUNYA SOCIAL

Any VIII. Núm. 354

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

10 de març de 1928

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 1036
TELÉF. 1171 A

Notes al marge

Hi ha hagut un diari a Madrid, de trist record sempre pels catalans, que ha obert una informació entre els homes polítics i eminents en tots els ordres, sobre la forma de govern en l'esdevenidor dins d'Espanya.

I entre tantes opinions exposades només ens en sembla una d'encertada: la d'aquell interviuat que ha dit: "Homes, homes, no sistemes polítics, és el que ens manca".

I la prova que aquesta opinió és raonable l'ha donat la mateixa informació de A B C. Només cal llegir la major part de les opinions allí exposades per arribar al convenciment de què realment són homes el que aquí manca. Quin seguit de parlaments buits del tot! Quin conjunt de teories i sistemes segle dinou, amb tota la requincalla d'un Derecho político, de Santamaría de Paredes! Quina absoluta inconsciència davant la realitat viva de tot el món i sobretot davant la realitat viva de la Península! Ningú diria sinó que aquests homes viuen dins d'una campana de cristall en la qual no hi entra el soroll del món que els envolta ni l'aire de la pròpia terra que els hostatja. Els mots sufragi, constitució cambres parlamentàries, etc., vénen allí moguts amb la mateixa facilitat amb què damunt la taula d'escacs es mouen les peces de vori; i això quan encara no surt qualque opinió com la del col·laborador de La Vanguardia, Sr. Gómez Baquero, per exemple, remouent el destenyit i suat problema (?) del clericalisme!

Quina pena fa tot això. I com aquesta pena encara augmenta al costat dels discursos de comentari al centenari de Cánovas del Castillo, llegint els quals no sembla sinó que a Espanya no hagi passat res de llavors ençà i que el món no hagi donat un pas d'avenç en el seu camí!

¿És que estem aquí condemnats a la impermeabilitat del cervell?

Festa de Sant Tomàs, el Patró de les Escoles, el Doctor Angèlic. Arriba cada any en mig dels tons morats de la Quaresma, com volent enllaçar

la màxima ciència escolàstica amb la màxima ciència del viure, el sofriment, la penitència, el dolor.

És inútil tota doctrina, tota teoria, tota ciència, tot sistema filosòfic, si el mateix, dins la vida dels homes, no es contrasta en el camp d'experimentació del sacrifici, fornal de tota virtut.

Sant Tomàs n'és bon exemple. Solament la seva puresa, la seva santedat, pogueren fer-li descobrir aquells tresors científics únics, que no passaran mai, per molt que les ciències experimentals avencin.

Bona prova n'és el moment filosòfic actual en el món sencer.

Els Voluntaris del Papa: heus ací un nou exèrcit de gent jove i decidida que ha nascut a França i que ha sortit ardidament al carrer en el dia del Papa, darrerament instituït en tot el món civilitzat.

Milers i milers d'homes joves el formen ja, venint el mateix a constituir una resposta a les darreres actituds de l'Action Française.

Aquest ha estat el resultat de la gesta maurrasiana. Un dels resultats.

La veu d'En Mussolini s'ha aixecat novament davant els problemes de la petita Austria, torbant per un segon la pau del món. El to, el de sempre; el gest, l'acostumat en el feixisme.

Potser sí que a còpia de tant tronar acabarà Europa per no fer cas dels trons!

No convé usar dels registres massa potents, almenys de paraula.

I ja tots ens hi anem acostumant als del feixisme.

Mentrestant, els homes d'Estat europeus i plasmats a l'europea segueixen teixint la seva trama pacifista de Ginebra. I l'esperit de Locarno perdura, perquè està fundat en una realitat eminentment cristiana i desitjada per tots els pobles des-sagnats per la guerra.

LLEÓ XIII

Fa cinquanta anys...

Un dels darrers treballs de Sa Santedat Pius IX, de gloriosa memòria, fou dedicat a la preparació d'una Constitució en la qual es prenen nombroses mides per assegurar la llibertat en l'elecció del seu successor. Sabia el Papa la situació en què restava el Pontificat després del cop de la Unitat Italiana, i volia que fins les aparences del contacte amb el Quirinal restessin immaculades als ulls de tot el món catòlic.

I es diu que en agost de 1871, Pius IX redactà aquella constitució o decret; que el mateix restà secret; que més tard fou completat per un altre en 8 de setembre de 1874 i per la Butlla de 10 d'octubre de 1877. Darrerament, el dia 10 de gener de 1878, tres setmanes abans de la seva mort, el vell Pontífex va dictar un reglament molt detallat en el qual es prevenia la possibilitat de la reunió del Conclave fora d'Itàlia.

I en els treballs d'aquest reglament, redactat per una comissió de Cardenals, hi prengué una part molt principal Monsenyor Pecci en la seva qualitat de Camarleng de la Santa Romana Església.

El dia 7 de febrer, moria Pius IX; i des del dia 8, una de les preocupacions generals fou la del lloc on havia de reunir-se el Conclave per a l'elecció de successor. La qüestió va ésser plantejada davant la primera Congregació general haguda pel Sacre Col·legi Cardenalici, i en ella, de 36 Cardenals presents, 8 van votar perquè el Conclave es reunís a Roma, 24 perquè es tingués a fora d'Itàlia, 3 es van conformar amb l'opinió de la majoria, i un s'abstingué. De totes maneres, es va acordar diferir a una altra votació la resolució definitiva de l'assumpte; i en altra reunió, 32 vots, dels 37 assistents, es van pronunciar perquè el Conclave es reunís en el propi Vaticà.

No cal dir com en aquests dies els canvis d'impressions serien freqüents així com els contactes amb el món polític exterior, a fi i efecte d'assegurar-se que la llibertat dels Cardenals, en el seu altíssim paper d'electors, seria en un tot respectada.

* * *

En efecte, el 18 de febrer de 1878 començà el Conclave les seves tasques. Ja abans del mateix, els dos noms sols que sonaren en el món com a probables elegits, foren els dels Cardenals Pecci i Bilio, segons la correspondència de Mgr. d'Hulst, conclavista assistent amb l'Arquebisbe de París... I tres reunions dels Cardenals foren suficients per a elegir Pontífex. El Cardenal Pecci obtenia 23 vots en el primer escrutini, contra set que n'obtenia el Cardenal més afavorit; 38 vots en el segon escrutini; i en el tercer arribava als quaranta sis el nombre de Cardenals que es pronunciaven per la seva elecció, essent aquest nombre suficient per a determinar la proporció necessària entre el nombre de reunits, doncs eren seixanta dos els Cardenals presents al Conclave (entre ells 40 italians, set alemanys i austríacs, set francesos, quatre espanyols, un portuguès i un belga).

El Cardenal Pecci acceptà la designació del Sacre

Collegi, i adoptà immediatament el nom de Lleó XIII que havia d'immortalitzar amb la més alta de les corones i amb el senyal més prepotent dins la història del Pontificat i de la civilització.

El dia 24 de febrer era elegit Lleó XIII; i el dia 3 de març de 1878 era coronat amb la triple corona pontificia. Fa, doncs, aquests dies, mig segle del coronament d'aquell home extraordinari les proporcions del qual cada dia creixen dins de la història i a mida que el temps passa.

* * *

No cal dir com les emocions més fortes dominaven llavors el món sencer. Els successos recents d'Itàlia amb el Pontificat; la tivantor de relacions en què havien quedat el Vaticà i el Quirinal d'ençà de la caiguda del poder temporal; les dificultats que arreu es mostraven, com plenament ho proven aquestes vacil·lacions fins per a escollir el lloc on havia de celebrar-se l'elecció del nou Papa, són suficients per a provar l'esperit d'incertitud que arreu dominava i les vacil·lacions que per tot es produïen.

A més a més, el nou Pontífex seria el primer Papa després de la Revolució. Quin camí adoptaria? Es mostraria amb transigències desconegudes en Pius IX? Donaria major bel·ligerància a l'Estat italià? Quina posició, en fi, adoptaria davant d'un conjunt de problemes greus i delicadíssims que afectaven el món i el Pontificat?

Des del primer moment, l'emoció fou molt gran. El nom de Mgr. Pecci fou ben rebut per tothom. La seva tasca com a Cardenal ja preponderant dins el Sacre Col·legi; el seu record a la Nunciatura de Brusselles (allí on conegué al nostre Balmes) feien d'ell un home excepcionalment simpàtic a tot el món catòlic.

La coronació, on tindria lloc? Tradicionalment es celebrava a la lògia del pòrtic de Sant Pere, perquè el poble pogués assistir-hi. I com que la primera benedicció del nou Papa havia tingut lloc ja en l'interior de l'Església, es cregué que la coronació podria efectuar-se en el mateix lloc. Però el govern italià, a qui dolien profundament les manifestacions populars de simpatia al Vaticà que es realitzaven en aquests actes, féu saber al Papa que no podria respondre de l'ordre, ço que equivalia a dir que, segons els motllos de govern liberal de l'època, seria l'ordre pertorbat. I la coronació s'efectuà en la Capella Sixtina.

I Lleó XIII fou instaurat en la Cadira de Pere des de la qual esbargí boires en el món sencer, tan complicat aleshores en problemes religiosos, i des de la qual donà la llum de les seves Encíclics sobre tots els problemes d'aquella hora difícil. Estudis polítics, estudis socials, manifestacions de devoció mariana, treballs d'erudició, i sobretot un conjunt d'esforços per a portar la pau a tants Estats i a tantes consciències pertorbades com llavors hi havia, constituïren una cadena de treball quotidià durant els vint-i-cinc anys d'aquest pontificat gloriós.

I per a formular judici d'un cop sobre el talent i l'altíssima visió que Lleó XIII tingué de tots els problemes d'aquella hora difícil, només cal recordar amb el seu historiador (Mgr. de T'Serclaes, *Història del Pontificat de Lleó XIII*, en tres volums, esplèndidament documentada i revisada en molts punts pel propi Pontífex) que el treball complex del seu pontificat, durant els 25 anys del mateix, no fou més que el

desenrotllament del seu programa inicial posat de manifest en el començament del Pontificat amb motiu d'una conversació amb un diplomàtic estranger, que Mgr. T'Serclaes detalla.

I amb això, creiem que resta dit tot per a l'home un xic assenyat que conegui aquella època.

JOSEP M. GICH

Panorames Quaresmals

Doctrina de la "mortificació", tret d'alguns passatges de l'Escriptura i de sentències dels Sants Pares

O ara o mai (puix som en plena Quaresma) es destaca la utilitat virtuosa d'aquestes pàgines, que ens porta a actualitzar el bon zel per les ànimes.

Només que llegir i destriar pausadament el contingut de les mateixes en ordre a una formal assimilació és el que ambicionem avui dels nostres amics. Llegidors.

A) Sagrada Escriptura

* No et deixis emportar de les teves passions. — *Post concupiscentias tuas non eas.* Eccli. 18, v. 30.

* Entreu per la porta estreta, puix que la porta ampla i el camí esbarjós aconduïxen a la mort i a la ruïna. — *Intrate per angustam portam; quia lata, et spatiosa via est, quae ducit ad perditionem.* Matth. 7, v. 13.

* El qui no porta a espatlles dòcils la seva creu (o la seva pena o dolor) i no Em segueix, no el tinc per digne de Mi. — *Qui non accipit crucem suam, et sequitur me, non est me dignus.* Id. 10, v. 38.

* D'ençà dels dies de Joan Baptista fins el present el Regne del Cel només es guanya amb contradicció i violència (sobre nosaltres mateixos i els nostres personals defectes); i els que saben obrar així són els qui l'obtenen. — *A diebus Joannis Baptistae usque nunc, regnum caelorum vim patitur, et violenti rapiunt illud.* Id. 11, v. 12.

* Dissortats de vosaltres els qui aneu tips i asaciat en aquest món, puix que patireu una fam horrible! — *Vae vobis qui saturati estis; quia esuriētis!* Lluç 6, v. 25.

* Som, únicament, deutors a l'esperit de Déu i no a la carn per viure segons la seva llei fosca. Si aneu vivint segons la carn, morireu; mes, si amb l'esperit ofegueu en vosaltres les obres i les passions de la carn, viureu sempre més. — *Debitores sumus non carni, ut secundum carnem vivamus. Si enim secundum carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis.* St. Pau als Romans, 8, v. 12 i 13.

* Poc hi ha res a damnar en aquells qui estan reengendrats en Crist i no segueixen la llei de la carn. — *Nihil nunc damnationis est iis, qui sunt in Christo Jesu, qui non secundum carnem ambulant.* Id. v. 1.

* Els qui, verament, són de Crist tenen la carn crucificada amb tots els vicis i passions de la mateixa. — *Qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis et concupiscentiis.* St. Pau als de Galàcia, 5, v. 24.

* Molts van per aquest món, com ja us ho deia

cop i recop (i ara us ho redic amb llàgrimes), portant-se com a enemics de la creu de Crist, el finalisme dels quals és la condemna. Són els qui tenen per déu el seu ventre. — *Multi ambulantes, quos saepe dicebam vobis (nunc autem et flens dico) inimicos crucis Christi: quorum finis interitus, quorum Deus venter est.* St. Pau als de Filipo, 3, v. 18.

* Feu morir (per la coacció i l'esforç i el sacrifici) els membres de l'home terrenal que hi ha en vosaltres. — *Mortificate membra vestra, quae sunt super terram.* St. Pau als Colossencs, 3, v. 5.

* Volguéssim meus: us demano amb súplica que, puix que sou estrangers i peregrins en aquest món, us vulgau abstenir dels desigs carnals que lluiten contra l'ànima. — *Charissimi, obsecro vos tamquam advenas, et peregrinos abstinere vos a carnalibus desideris, quae militant adversus animam.* I Petr. 2, v. 11.

B) Sants Pares

* L'aspresa de la vida conserva el cos, el qual amb el regal i la delicadesa s'enera. — *Caro duris nutritur, et blanditiis enervatur.* Tertul·lià, Llibre de Penitència.

* El màxim dels plaers es troba en vèncer els plaers, puix que no hi ha millor goig que el que es guanya domptant els plaers del cos. — *Voluptatem vicisse voluptas est maxima, nec ulla major est victoria, quam ea quae a voluptatibus refertur.* St. Cebrià.

* Vols eludir el càstig de Déu ací i en l'altra vida? Sies, doncs, el teu propi jutge o castigador, entra a comptes amb tu mateix, castiga't. — *Non vis a Deo castigari nec in hac, nec in altera vita? Sis iudex tui ipsius, rationes a te exige, te corrige.* St. Crisòstom en la I lletra als de Corint.

* Es ell (el nostre cos) el nostre enemic constant i irreconciliable. — *Hunc hostem (nempe corpus) habemus perpetuum, et foederis nescium.* Id. Hom. 60 in Gen.

* Un cos mortificat per amor al Senyor és una hòstia viva, per tal com es viu per les virtuts i enterament mort als vicis. — *Hostia vivens est corpus pro Domino afflictum, quod et hostia dicitur vivens, quia vivit virtutibus, et est a vitiis occisum.* St. Anselm, en la Carta als de Roma.

* El tractar blàndament al cos és un amor fals que mata l'amor veritable; és una mena de compassió molt cruel, posat que per no molestar al cos l'ànima en resulta morta. — *Ista charitas, nempe parcere corpori, destruit charitatem: talis misericordia crudelitate plena est, quia videlicet ita corpori servitur, ut anima juguletur.* St. Bernat in apòlog. ad. Guill. abb.

MN. LLUÍS G. PLA

La vida de la Mare Patrocini, abadessa i fundadora

II

Installada Sor Patrocini al convent de la Latina tingué lloc un acte que li féu un honor extraordinari però que decidí la segona part de la seva vida. Anaren a visitar-la per a conèixer-la personalment i donar-li satisfaccions, la Reina Maria Cristina i la seva filla la Reina Donya Isabel II, en desgauge de les persecucions de les quals l'havien feta víctima els governs antecessors. D'aquesta entrevista vingué l'amistat i unió amb la sobirana, que havia de convertir la Serventa de Déu en el blanc de les ires dels enemics de la reina, i que la junyí de fet a la sort d'un règim tan trontollador.

Aquí escau una advertència reflexiva, per a deixar ben sentat que es pot perfectament creure en la santedat de Sor Patrocini sense necessitat d'adhesió a la causa de la seva reial amiga i devota. La virtut i la santedat mateixa no tenen res a veure amb la política. Un magne sant era Vicens Ferrer, digne de la veneració més alta, i la seva obra política és discutible, i molts la tenim per històricament desincerta (salvant la bona intenció). És pot, doncs, lloar i vindicar la *monja de les llagues* bo i conservant íntegre el judici que mereix l'època de decadència política que a Donya Isabel II li va tocar presidir. I àdhuc de la mateixa sobirana es poden fer les salvetats convenients, perquè es tractava d'una dama pietosa i mortificada, com ho prova, entre altres episodis coneguts, el que es relata en el llibre que ens ocupa, de la processó en acció de gràcies pel triomf de l'exèrcit a la guerra d'Àfrica, a la qual assistí la reina descalça, cobrint-li el peu nu riques sabates de setí i argent *sense sola* (1). Aquest acte de sacrifici s'adiu bé amb el fervor edificat que posa en la lletra de súplica per a la beatificació de la Mare Patrocini, que sols una ànima molt enlairada pot escriure. El Bisbe Aguilar ret a la persona de Donya Isabel homenatge de consideració i de justícia tot i fent constar que no representava pas les seves idees. I fa remarcar el mateix respectable autor, com la història del casament de la reina, que tant preocupà a Balmaes, es resolgué precipitadament per l'enllaç amb el seu cosí Don Francesc d'Assís, resultant que després no s'avingueren els dos reials consorts i visqueren separats algun temps, donant això llarga matèria a la maledicència política. Coneguda aquesta causa, es pot enfocar la situació preponderant de Sor Patrocini al Palau Reial; essent amiga de l'un i de l'altre (de Donya Isabel ho acabem de veure; de Don Francesc d'Assís, per manament de la mare d'aquest en el llibre de mort, com en l'article anterior vàrem indicar), la seva intervenció era purament de família: reduint-se a treballar per a unir els desavinguts i fer triomfar la pau domèstica (3). Aquest és el secret de la famosa *camarilla*, com explica amplament, pel que al P. Claret pertoca, el Bisbe Aguilar son contemporani (4), el qual diu que essent els que murmuraven de la cèlebre monja els mateixos calumniadors del venerable confés de la Reina, havent mentit parlant del P. Claret és lícit pensar que també mentiren parlant de Sor Patrocini (5).

No tardaren a donar senyal d'existència els enemics de la Serventa de Déu, després de retornada aquesta al si de la seva comunitat. Passat algun temps de la seva pacífica i victoriosa incorporació, pel gener de 1849 fou objecte d'un atemptat per part d'un individu, que li engegà un tret en el locutori del Convent, sense tocar-la, però morí de l'esglai l'abadessa, la Mare Pilar, que havia estat la seva protectora i primera historiadora. Per a reemplaçar-la en la prelatia, el dia 7 de febrer següent va ésser elegida abadessa la Mare Patrocini, sempre més reelegida després, de manera que fou tota sa vida abadessa d'aquella o de les altres comunitats on li tocà estar. Aquell mateix any, governant Narvæz, es renovà la persecució, i el 21 d'octubre recomençava l'exili, sortint cap a Badajoz amb destinació al convent de Clarisses, on l'acompanyaren una altra monja, el P. Vicari i un delegat del Govern. Pel camí tornà a rajar sang de les llagues. El delegat, commogut pel miracle i per la santedat de la perseguida, es va convertir. L'autora del llibre, Mare Isabel, explica que el va conèixer personalment, i la seva vídua l'any 1912 li donà una subvenció per a imprimir la vida de la Mare Patrocini. La qual, a la ciutat extremeña, fou molt ben rebuda, com a tot arreu, i aquesta vegada durà poc la injustícia. El dia 10 del següent desembre, aixecaven l'exili de R. O. i retornà a Madrid.

Però vet aquí que l'any 1852, sota la presidència de Bravo Murillo, es cometé un atemptat doblement odiós contra la reina. Un clergue trastornat, el famós tristament Cura Merino, agredí a donya Isabel II, i aquest fet criminal serví de pretext als enemics de Sor Patrocini per a allunyar-la, suposant-la còmplice, suposició iniqua i absurda. La reina mateixa fou compellida a signar l'ordre d'exili a l'estranger, per culpa, segons fa constar l'autora, de la feblesa del Nunci. Es cercà, com a pretext per a disfressar l'estranyament, la necessitat de què la monja anés a Roma perquè la demanava el Sant Pare Pius IX. No tingué més remei que posar-se en camí, malgrat trobar-se amb vòmits de sang, i sota la vigilància de la policia s'encaminà a França, el dia 4 de març, en companyia d'una altra religiosa, Sor Presentació, i del seu germà don Joan Anton de Quiroga amb la seva muller i una cunyada. En passar per alguns llocs el poble l'aclamà com a santa, però més enllà de la frontera començà un calvari duríssim. Malaltes greument, moribundes es pot dir, les dues monges, un any i mig durà el seu èxode pel Migdia de França, puix no arribaren pas a Roma, com el *Diccionario Hispano-Americano* indica. La llàstima que feia la trista comitiva als prelats i a les congregacions franceses que estatjaven les monges perseguides, i la veneració amb què eren generalment considerades, alternava amb les vexacions dels agents de l'autoritat obrant per instigació del govern d'Espanya. El dia 25 d'octubre se'ls morí a Montpeller Sor Presentació, i morí també poc després allí mateix la cunyada de don Joan Anton de Quiroga. El metge francès, compadit tant com indignat, escriví al Govern espanyol dient que "ell no podia consentir as-

sassinats premeditats". Es commogué el Bisbe, intervingueren els ambaixadors, i al cap d'un cert temps, degut en bona part a les gestions de Donoso Cortés, Marquès de Valdegamas, representant d'Espanya a París, cessà la dolorosa odissea, obtenint-se la R. O. de octubre de 1853 que autoritzava la repatriació de la Mare Patrocini, però destinant-la a Toledo.

De Toledo tornà encara a Madrid la Serventa de Déu, i fou per última vegada, el 2 juliol de 1854, reunint-se amb la seva comunitat, però no va pas durar gaire l'alegria. El 17 de març de 1855 una R. O. inaugurava el seu quart exili, enviant-la a Baeza, per suposada complicitat en el moviment revolucionari. La Mare Patrocini ja no tornà més a residir a la capital d'Espanya, i per això és deliciós l'anacronisme del senyor Feliu Elias quan la situa fent miracles a Madrid l'any 1879. De quant lluny estaven la reina i el rei consort de creure en la justícia de l'ordre que hom havia arrencat de la mà de la sobirana, en són penyores les lletres que l'una i l'altre li escrivien testificant-li la simpatia i expressant-li el sentiment per les amargors causades per la malevolença humana (6). El 22 d'agost del mateix any, una nova R. O. canviava el punt de residència, traslladant-la a Benavente, diòcesi d'Oviedo. Però pel següent, 1856, una altra R. O., obtinguda com a transacció, la transferia a Torrelaguna, on havia viscut ja cinc anys en la primera època. Allí comença un període de pau relativa, o almenys externa, fins a la Revolució de setembre.

Llavors va ésser quan es va afermar l'amistat amb la Reial Família, que culminà durant els deu últims anys del regnat d'Isabel II. Un dia Narváez, trobant-se a Torrelaguna, visità el convent i fent-se càrrec de les privacions que patien en una casa pobríssima i arruïnada, ell mateix es constituí en advocat de les monges, i gestionà el seu trasllat a Aranjuez. Una donació reial féu a la comunitat que la Mare Patrocini presidia, mestressa del Convent de Sant Pasqual, primer dels que la Serventa de Déu va fundar en cooperació amb les augustes persones, als quatre Reials Sitis d'Aranjuez (1857), Sant Ildefons o La Granja (1859), El Pardo (1859) i Escorial (1861). Fou l'època de les grans fundacions de la Mare Patrocini, o millor dit la primera etapa, perquè els establiments de noves comunitats i les reformes d'altres, seguiren després de la seva emigració fins al moment mateix, es pot dir, de la seva mort. I àdhuc l'emigració mateixa serví per a plantar convents en terra francesa. L'any 1861 va fundar el convent de Lozoya, el 64 el de Manzanares, el 66 el de Loyola, prop de San Sebastián, el 67 el de Guadalajara... i a tot arreu l'ensenyança de noies pobres era l'atenció preferent de les religioses dirigides per aquella venerable mare, a la qual, la seva historiadora dóna el títol de "Santa Teresa del segle XIX". La història d'aquestes fundacions constitueix per si sola la vindicació més formal i més segura de la calumniada monja.

Bé és oportú aquí el retreure les paraules del qui fou prelat insigne, contemporani d'ella, i tantes vegades aquí invocat, el Rev. Francesc Aguilar, qui l'any 1871 escrivia que les obres realitzades per Sor Patrocini estan a la vista de tothom... "Ha fundat molts convents-collegis, on eren educades cristianament i sovint mantingudes milers de noies pobres; i on gran nombre de religioses ajuntaven als treballs

de la vida activa en l'ensenyança, l'oració i la meditació gairebé contínues, i una mortificació que deixa astorat. D'això n'hem estat testimonis, havent-nos, en més d'una ocasió, vingut a la memòria aquell text de l'Evangeli: *Ex fructibus eorum cognoscetis eos*, en oir les acusacions de les quals la cèlebre religiosa era objecte" (7).

Però aquestes fundacions mateixes, especialment les dels Reials Sitis, creades sota la protecció moral i pecuniària de la Reina Isabel i de don Francesc d'Assís, feien créixer l'enveja, aliment de l'odi. Quan esclatà la revolució de 1868, el convent de Guadalajara, on la Mare Patrocini residia, i que tornà a ésser, després de l'època turbulenta, la seva estada fins a la mort, fou amenaçat i àdhuc s'intentà assaltar-lo. Per a evitar mals majors, el Cardenal de Toledo avisà l'Abadessa que prengué el tren i cerqués refugi a França. Tan oportuna va ésser la previsorà disposició de l'Arquebisbe, que tan bon punt acabava ella de traspasar-la arribava a la frontera l'ordre de detenció del govern revolucionari.

La història de la seva emigració no és més que un seguit de fundacions, i és molt gran el servei que presta l'autora del llibre, M. Isabel, perquè amb la seva detalladíssima narració d'aquest període, en el qual serví ella no sols de secretària sinó d'interpret, fa insostenible la posició del *Diccionario Hispano-Americano* que parla com si Sor Patrocini s'hagués eclipsat misteriosament després de la forçosa fugida a França. El que hi ha és que no se li perdona que es posés en contacte amb donya Isabel i el rei consort, exiliats també. Seguí, en efecte, l'amistat i protecció reial i amb l'ajut dels augustos personatges, es féu de seguida la fundació de Bayona. Allí feren cap les monges procedents dels convents d'Espanya, car el Govern expulsà les comunitats fundades per la Mare Patrocini. De Bayona féu cap als voltants de París, i fundà, en 1869, les cases de Montmorency i de Bonneuil, però la guerra franco-prussiana de 1870 pertorbà novament aquesta obra. A les tragèdies i perills de la guerra succeïren els de la Commune, i patiren en gran manera les monges espanyoles, les quals tingueren en favor seu, treient-les de dificultats, qui ho havia de dir?, don Salustia d'Olózaga, ambaixador llavors d'Espanya a la capital francesa. "Judicis de Déu! — exclama l'autora del llibre, testimoni d'aquells dies —. Qui hauria dit, en la primera època de les persecucions de la Serventa de Déu, que el seu gran perseguidor, el promotor de totes les calúmnies i avalots contra la "Monja de les Llagues", havia d'ésser el seu benefactor durant el seu exili a França!"

Restaurada la dinastia, l'any 1876, el rei don Alfons XII, molt addicte també a la Mare Patrocini, gestionà del Govern el permís per al retorn d'ella i de la seva comunitat i la devolució dels convents, i a l'any següent entrava la Serventa de Déu amb les monges de Bonneuil, instal·lant-se altra vegada a la casa de Guadalajara (8). Foren represes de seguida les fundacions i reformes de convents. L'any 1877 mateix es reformaren els d'Almeria i el Beateri de Sant Josep, de Madrid. En 1880 féu la reforma del Corral d'Almaguer; en 1882 fundà el Convent d'Alcàzar de San Juan i reformà el de Puebla de Alcàzar; en 1883 reformà el d'Almonacid de Zorita; en 1884 el de Cabeza de Buey, i el 16 de gener de 1891, onze dies abans de morir la Serventa de Déu, es féu encara, sota la seva direcció, la reforma de la

Comunitat del Santíssim de la ciutat de Granada, les religioses de la qual s'incorporaren a l'Ordre de Concepcionistes Descalces.

I el dia 27 de gener de 1891, a l'edat de 80 anys i a 62 de religió, coronant una vida fecundíssima i provada, lliurava santament la seva ànima al Senyor, la Mare Patrocini Quiroga, en qui s'havia complert en abundor aquella paraula de Crist que promet als seus escollits la creu de la persecució del món, per tal que no sigui el deixeble més que el mestre. Després de la seva mort es constataren a pler les llagues miraculoses de les mans, els peus, el front i el costat, aquesta última encara fresca i viva. Les benes i les mitenes que usà la Serventa de Déu obraren nombroses curacions miraculoses — aquelles mitenes que portava contínuament per a cobrir-li les llagues, i que havien estat objecte de burles impies i fins de caricatures. La llista detallada d'aquestes curacions prodigioses, obtingudes a invocació de la M. Patrocini o per l'ús i aplicació d'aquelles relíquies, emplena algunes pàgines del llibre de la Mare Isabel. Anys després, el 12 de juliol de 1907, s'obria a Roma el procés de beatificació. La declaració de la Reina donya Isabel II en aquesta Causa — reproduïda en l'apèndix — ocupa setze planes de lletra petita. "Sento un conhort inefable — acaba dient — en donar aquesta declaració en els últims anys de la meua vida, en favor de la innocència i la justícia perseguïdes". El document és datat el 18 gener 1904, pocs mesos abans de morir la seva augusta signatària.

"Creiem arribat el moment — deia don Artur Masriera, parlant d'aquest llibre a *La Vanguardia* (9) — de dir senzillament qui era la religiosa exemplar, la

màrtir de la caritat i del zel apostòlic, la benfactora insigne anomenada en el segle donya Maria dels Dolors de Quiroga i Capopardo, coneguda generalment amb el nom de *Sor Patrocini*." Ara, doncs, sabrà tothom a qui va maltractar En Feliu Elias, a qui va injuriar sense raó ni solta aquest filòsof-pintor-crític-caricaturista que sap convertir en pamflets anticlericals les biografies oficials que li encomanen. I ara sabrà tothom que el nom de la Serventa de Déu, Mare Patrocini Quiroga, verge franciscana, Abadesa i Fundadora, privilegiada amb els sagrats miraculosos estigmes, llavis cristians no el poden pronunciar sinó amb sincera veneració, amb afectuos respecte.

R. RUCABADO

(1) Pàg. 254. V. també Pròleg del Bisbe Dr. Estenaga, pàg. xiv.

(2) *Vida del Excmo. e Ilmo. Dr. Claret*, pàg. 377.

(3) Article necrològic d'*El Noticiero Universal* citat a la *Vida del P. Claret* pel P. Marian Aguilar, pàg. 165. V. també la declaració de la reina en la causa de beatificació. (Apèndix a la *Vida* per la M. Isabel de Jesús, pàg. 551).

(4) *Vida del Excmo. e Ilmo. Dr. Claret*, per F. de A. Aguilar, caps. LXX a LXXXVI. — Es de doldre que un professor catòlic com L. Deveille, en la seva *Histoire contemporaine*, Gigord, París, 2.ª ed., 1922, pàg. 645, parli d'aquesta qüestió de la *Camarilla*, tractant al confés de la Reina, P. Claret, de *mistic mediocre*. Mistic mediocre, el Venerable Servent de Déu, Arquebisbe, apòstol, missioner, fundador, catequista i taumaturg? Bé valdria la pena que els germans de França s'informessin una mica millor.

(5) *Op. cit.*, pàg. 355.

(6) Reproduïdes aquestes lletres a la *Vida*, per la Mare Isabel de Jesús, pàg. 201.

(7) *Op. cit.*, pàg. 355.

(8) Cal esmentar, encara, la fundació del Convent de Belloc (prop de Bayona, França) l'any 1874.

(9) 5 octubre 1926.

Coses que passen

Damunt les planes dels diaris veiem publicades a l'atzar, les següents noves: S'ha gelat el Bòsfor (Constantinoble).

A Londres fa dotze dies que frueixen d'un sol que ni a l'estiu, cosa mai vista allí.

Les inundacions al Brasil ocasionen moltes víctimes.

S'ha desbordat a la Xina el riu Groc, inundant infinitat de pobles.

Un cicló ha devastat l'illa de la Reunion.

"La France Militaire", òrgan de l'exèrcit francès, amenaça al govern a pendre's la justícia per la seva mà contra els comunistes, que insulten l'exèrcit i fomenten la indisciplina impunement.

A l'Índia s'ha produït una revolució.

Renunciem a altres noves semblants a aquestes, per a preguntar-nos:

Es que ens enganyen els diaris d'informació o és que ara passen al món més coses que abans?

La resposta ja la oïm abans que ens la donin els nostres benivolguts lectors: És que ara es saben totes les noves mundials en poques hores, ço que abans costava de saber-les alguns dies, o no es sabien mai.

Es veritat, però anem al cas. I el cas és que tan diverses coses passin al mateix temps i es reflexin casualment, en un mateix recó de diari.

Hom s'atreveiria a dir que la casualitat s'ha erigit

en periodista i que ella es fa els acontereiments i se'ls publica ella mateixa.

Això de la casualitat verament és cosa que intriga, sobretot recordem ço que en digué un fort escriptor anglès: "La casualitat és el miracle que Déu no signa."

* * *

Cosa semblant passa cada dia. I el cert és que al món passen ara massa coses. La vida s'ha complicat tant que és una immensa i monstruosa cavalcada d'acontereiments els més diversos i desconcertants; i la naturalesa, per la seva part, sembla que també vol sortir-se de polleguera.

I hom va com portat, o arrossegat, per aquest torb de coses que no pot dominar, ni encarrilar tan sols.

* * *

Per què escrivim això?

Perquè si no podem superar-les ni substreure'ns d'aquest traüt de coses, almenys ens enfrontem a elles i en treguem una bona lliçó: cal mirar les coses del món visible des dels cims del món invisible, si volem que no ens atordeixin, ni ens dominin.

C.

Un entreviu amb l'industrial Pau Crusacs

II

Em sembla que la meua observació era tota natural després de la confessió del senyor Crusacs. Si la generació present d'industrials coneixen i confessen la seva culpa, la generació futura trobarà el camí de l'esma i per a ells l'obrer serà quelcom més que un instrument de guanyar diners i la seva formació intel·lectual i encara més la moral serà la preocupació dels futurs industrials, els quals també es daran compte que no estan sols en el món i que tenen de cercar un engranatge amb les altres classes socials.

No entenc aquella arruga que es va posar de través com un solc ondulat en el seu front, en canviar el tren a Roda de Barà. I el bo del cas era que instal·lats en el nou vagó i tot marxant el tren camí de Salamó, el senyor Crusacs no tenia aire de continuar la conversa i tot era mirar i remirar els ceps, els olivers i els garrofers; els erms, els boscos i els serrals; els marges, les barraques i els xaragalls d'aquell paisatge netament tarragoní. Després va seguir amb els ulls el vol d'una garsa que passava a gran altura com si volgués mudar de país i quan aquell ocellot maleït dels pagesos hagué desaparegut darrera les serres que tanquen la vall de Bonastre, com si es revingués d'una llarga cadena de preocupacions, allisà el seu front, inicià una mitja rialla i amb un to entre benèvol i apesarat exclamà:

—No tenen temps.

—Com diu, senyor Crusacs?

—Teniu raó, senyor Arnau; de la pregunta a la resposta ha passat un quart ben bo... però jo les he lligades ben bé dins les meves cavil·lacions. Vull dir que els fills de la nostra generació d'industrials no tenen temps per a res.

—Deixi's d'aquest trasbals de la vida moderna, que sembla que no toqui de peus a terra.

—Jo, senyor Arnau, he treballat molt, vinc d'un temps en què les fàbriques i els despatxos feinejaven deu hores; però, com que el dia en té vint-i-quatre en quedaven encara catorze. Repartiu el temps com millor us sembli entre obligacions, conveniències i diversions i ens quedaven encara dues hores sens saber què fer. Ara, quan faig memòria dels temps passats, veig que aquestes dues hores no eren pas del tot perdudes, almenys per a mi. Eren les hores de llegir. No és pas que les meves lectures fossin molt escollides; més d'una dotzena de llibres vaig tirar al foc quan els meus nois començaven a llegir, però en trobaríeu encara de ben útils i interessants a la llibreria del despatx, llibre d'estadística, tractats de qüestions econòmiques de diverses escoles i tendències, relacions de viatges, literatures estimulants nord-americanes... No dic que tot fos bo, hi havia molta palla i també idees verinoses: d'aquí vingueren els defectes que us he confessat... d'aquí també el coneixement i la confessió dels mateixos defectes. Si amb la nostra experiència poguéssim triar les lectures per als nostres fills! Si els poguéssim advertir de què s'han de guardar! Si trobéssim l'hora de dir-los: mireu, nosaltres hem mancat en això i en allò; la nostra culpa mereix perdó, hem estat els primers industrials de Catalunya i no hem pogut aprendre en experiències passades, però vosaltres podeu comptar amb la nostra experiència... Però, ca! No tenen temps

de res. Nosaltres ens divertíem tot descansant, ara per a divertir-se cal fer un bon jornal; els invents moderns han ampliat extraordinàriament el programa de diversions del nostre jovent industrial. Vint anys enrera un industrial podia esdevenir un economista, un polític, un tècnic; ara si arriba a ser un gerent de signatura prou prudent per a sotmetre's al tècnic i no fer un disbarat, ja farà prou.

—Però, senyor Crusacs, no sigui rigorós amb la nova generació, deixi que el temps, l'experiència i els anys...

—De temps no en té, l'experiència sempre ve tard i aprofita a l'altra generació, amb els anys els costums s'arrelen. No vull fer massa calendaris, Déu sobretot. Mes jo estic amb la meua dèria. Per a aprendre, per a repensar-se, per a treure fruit de l'experiència i dels anys s'ha menester de temps, d'hores vagaroses i de calma... La consideració, la reflexió, l'estudi no pot penetrar en un esperit que està perpètuament al punt de dalt... Fins m'atrevesc a dir que només descansan els nostres fills quan fan feina al despatx o a la fàbrica. Les lluites futbolístiques adquireixen en el seu esperit caràcter èpic i certament no s'acaben pas en el camp sinó que perduren al carrer, a la rambla i a la taula; no es limiten a la pròpia ciutat, sinó que comptant amb els 30 H. P. de l'auto es traslladen a Saragossa, a València i si cal a les capitals del Nord, del Centre i del Migdia.

Quan d'això no és temps tampoc estan ociosos: el teatre que era anys enrera diversió de dies de festa, ara fa la crida cada dia; el cine engoleix i vomita, no cada dia, sinó cada hora.

De tant en tant uns cops de bombo colossals que retrunyen per tota la província i més enllà anuncien no sé quantes menes de carreres i de copes que posen en moviment totes les coses rodones com són rodes i monedes, ara cap a Sitges, ara cap a Vilafranca.

Que a l'hivern el fred els retindrà a casa? Això abans, però ara no. La neu els crida a La Molina o al Montseny i, si no n'hi ha en aquests llocs, l'aniran a cercar al Montblanc, si convé.

I si de resultes d'això es posen neurastènics s'ho curaran posats al volant del cotxe i aniran a pendre cafè a Reus o a berenar a Saragossa o a dormir a París.

—Senyor Crusacs; viatjant s'aprèn més que en els llibres.

—Viatjant potser sí; però una cosa és viatjar i altra cosa és aquesta nova indústria de fer quilòmetres. Si preguntàveu a un que ha donat la volta a Europa amb auto: Què has vist?— A vuitanta per hora, us respondrà. I com que la funció fa l'òrgan, segons diuen els filòsofs, jo crec que als nostres fills se'ls ha format al cervell una protuberància nova que no tenien els passats, que deu ésser com una mena de comptador de quilòmetres cel·lular que, en ocasions, pot arribar a confondre's amb un ull de poll.

Jo no sabia què respondre per aconsolar-lo de les seves preocupacions. Em va treure de compromís l'arribada a Picamoixons que ens va imposar la separació: ell cap a Lleyda a fer negoci, jo cap a Tarragona a remugar la conversa per a donar-ne raó als meus lectors.

JORDI ARNAU

On són els ermitans

He passat gairebé arran de la muntanya del Montserrat. Els pics més alts s'enfilaven dins de la boira i quan aquesta s'esquingava com la vela blanca d'un navili sota la fúria del vent, blavejava una petita llenca de cel. Amb una mica de somnolència esguardava els camins poc fressats que menen al cim, on verdegien els boixos que el fred i les gelades no poden esfullar.

En altres temps hi havia tretze ermites i cada una tenia un petit oratori i dues petites cambres. L'ermita de Sant Benet estava situada al centre i era destinada al vicari o director sota l'obediència del qual eren sotmesos els dotze ermitans. Algunes d'aquestes ermites eren nius penjats a les roques. L'ermita de Sant Jeroni, la més alta, era habitada per l'ermità més jove. Els més vellets ocupaven les ermites més properes al monestir. Els ermitans estaven sota la dependència del Pare Abat, però obeïen també el vicari. Aquests feien la seva professió com els monjos del monestir, però cap d'ells era sacerdot. Feien un vot particular de no abandonar mai la santa muntanya. Unicament en determinats dies assistien als actes del monestir. La regla dels ermitans era molt austera. No menjaven carn en tot l'any i dejunaven quasi tots els dies. Menjaven llegums, pa i vi i de vegades una mica de peix.

Si la gent mundana oís encara la remor suau de les pregueres dels ermitans, com es befarien d'ells! Els mundans, avesats a posar la petja damunt els camins vorejats de roses i a gustar la mel de la fruita sucosa de l'arbre del plaer, no poden capir la grandesa de l'oració i del recolliment.

O ermites solitàries que veieu passar impassibles les hores i els dies camí de l'eternitat, com us estima el meu cor! Aquelles ermites són cossos sense ànima! Han emmudit els llavis dels ermitans i les imatges dels altars humils són voltades de tenebres. Certament que us produeix un goig estètic la contemplació dels grans monuments gòtics, però a mi doneu-me una petita ermita voltada de soledat i d'ocells. Quantes vegades, passant davant d'aquelles ermites, hauria volgut trobar a la llinda de la porta un ermità vellet que m'hagués dit paraules alades i pregones.

Trobaríem molta de gent que planyeria els ermitans austers. —Què feu aquí, els diria l'home mundà! ¿No sabeu que més enllà hi ha ciutats on l'home pot apropar els llavis al veire d'or del plaer? Enllà d'enllà hi ha homes que obtenen tot allò que abelleixen. Com podeu viure allunyats del món! La soledat fa plorar els nostres ulls i omple de tristesa el nostre cor. Veniu, ermitans, que us farem conèixer les delectances de la vida i us emmenarem pel camí ample i assolellat del plaer. — I l'ermità eixiria a la llinda de la porta i esguardant amb els seus ulls clars l'home mundà, li diria: —Si sabéssiu mirar cap endintre no parlaríeu de la manera que parreu. Dintre la fruita d'or de l'arbre del plaer no hi ha sinó una mica de cendra. No coneix la dolçor de l'alegria aquell que passa

cantant pels camins de la vida satisfent les seves impures cobejances, sinó aquell que porta molta llum a dintre. Com volem saber què cosa és l'alegria, si no coneixeu la pau cristiana! Quan faig oració sóc el més feliç dels homes, perquè l'ànima estén les ales i m'allunya del món i m'acosta a Déu. Mai no coneixereu l'alegria cristiana. Creieu que els ermitans tenim l'ànima embolcallada de tristesa, i no sabeu que els homes que segueixen el camí de la perfecció cristiana són els únics que coneixen la dolçor de la veritable alegria. No sabeu el goig que dóna portar dintre el pit una ànima lliure. Els homes mundans aneu pel món arrossegant cadenes. La soledat és un rajolí d'aigua clara que cau damunt els nostres llavis assedegats d'amor diví. O soledat dolça i suau que ens fas oblidar les coses mundanes i ens allunyes del traït del món! Beneïda siguis, soledat que no ets soledat, perquè ens poses sempre davant l'angusta presència de Déu!...—

L'home mundà s'allunyaria de l'ermita portant dintre l'ànima una mica de llum de l'ermità.

Els ermitans eren amics dels ocells. L'ocell és una flor alada que tem les mans feridores i estima els que saben amoixar-lo. Els ermitans donaven llavors i engrunes de pa als ocells, i aquests els feien bona companyia. Si fóssim més bons, els ocells no fugirien de nosaltres.

Quan el sol es colgava darrera les muntanyes i el cel esdevenia finament pàl·lid, els ermitans es recollien dins les ermites. Les ombres de la nit davallaven lentament a la terra i els camins esdevenien enfosqueïts. Els estels clars com gotes de rou brillaven dalt del cel tremolant de fred. Vibraven les campanes de les ermites i llurs vibracions sonores s'estenien damunt la quietud dels camps. Els ermitans oraven i quan les tenebres de la nit ja feien basarda i en el cel hi havia una gran escampadissa d'estels, s'adormien amb el cor ple de pau damunt la rusticitat d'una màrfega matussera. El silenci i la quietud planaven damunt les ermites. Els ermitans dormien sense cap mica de temença, perquè no posseïen altra cosa que una túnica pobre i austera i un plat de terrissa. Madona Pobresa s'hi trobava bé dins la penombra de les ermites solitàries.

Abans que sagnés l'horitzó i que el sol cixís amb la faç vermella darrera les muntanyes, els ermitans ja feien oració. Les tenebres s'anaven esvaint i el cel s'inundava de llum. Blavejaven les muntanyes d'enllà d'enllà i la boira lliscava damunt els pics més alts. El sol posava un polsim d'or al cim dels roquissers color de cendra i els boixos sota la llum triomfant s'espolsaven les gotes de rou que a la nit havien caigut del cel. Els ocells xisclajaven obrint i tancant les ales amb una gran frisança i els més manyacs saltironaven a l'entorn dels ermitans. Aquests conreaven el petit hortet on verdegien els llegums mengívols. La santa muntanya s'anava aclarint i els arbres tenien una verdor tan tendra com si acabessin d'eixir de les mans de Déu.

O ermitans, amics del silenci i de la soledat, per què no torneu a fer vibrar les campanes mudes de les ermites! Aquells camins amarats de pau enyoren les vostres pregueres. Torneu altra vegada a conrear aquells petits hortalers, vergers del paradís, que les abelles bronzidores no troben flors per a pastar llur mel dolcíssima damunt les bresques i els ocells del cel no troben llavors. Quan a l'hora foscant feïeu plorar les campanes sota el parpelleig dels estels que obrien els ulls clars perquè les tenebres no fessin basarda als caminants, els àngels volaven damunt la quietud dels camins. La muntanya s'adormia lentament i els ocells amagaven el cap sota l'ala acollidora. Ai, ermitans, on sou? Per què no sentiu la nostra veu suplicant? Eixiu a la llinda de la porta i parlenos de Déu, que enyorem la vostra veu.

Seria un gran conhort per als qui vivim en mig del traït del món, pujar la muntanya santa i tro-

bar dins la soledat dels camins un ermità que ens donés lliçons d'humilitat. L'orgull i la vanitat ens aparten de Déu. Per a trobar Jesucrist cal seguir el sender del sacrifici i del dolor. Vosaltres ermitans vèieu refulgir la faç serena de Crist, perquè portàveu damunt l'argila del cos la túnica resplendent de madona Pobresa i de madona Castedat.

Ermitans, pugeu al cim de la muntanya santa, i pregueu per la nostra gent, massa lligada a les coses de la terra. Ensenyeu-nos a ésser humils i poseu-nos damunt la vermellor dels llavis la mel dolcíssima de l'amor i la caritat.

Ai, ermitans, com us estimen els que voldrien abandonar les remors eixordadores de les ciutats turbulentes, i cercar la pau cristiana dins la quietud i el silenci de les altes muntanyes...

J. CIVERA I SORMANI

De què teniu por, homes de poca fe, si joestic amb vosaltres?

Tornar enrera

La Junta de reintegració al camp, constituïda a Barcelona, ha publicat ja el programa d'estudis, a compilar sobre el problema del despoblament del camp, i tots els altres que s'hi relacionen o se'n deriven. Vells són estudis així en altres nacions, sobretot a França i a Itàlia, i no ofereixen, si per cas, altra novetat dels que ara s'inicien, sinó que foren dictats i practicats per comissions parlamentàries i aquí han sorgit espontàniament d'uns quants entusiastes que s'han constituït en junta estudiosa. Així i tot, ¿co que al capdavant no importa res, ¿seran més sortosos en resultats pràctics que no pas els seus similars de les altres nacions? Caldria desitjar-ho.

Si aquests estudis i enquestes no són pas nous, serà que el problema sobre el qual versen deu ésser un xic vell. La geografia humana assenyalant-nos la ruta de les immigracions, concentracions i dispersions, i escatint les lleis que les han dirigit, ens en palesa llur antiguitat. El problema, però, va manifestant-se en noves fases, segons les concrecions que ha adoptat la civilització. L'accelerat predomini de les activitats industrials en l'època moderna damunt de les agrícoles, sovint causa la sensació de com si fos un problema nou, quan no constitueix sinó la renovació del mateix, però amb la determinant d'altres factors que el compliquen, i que li imprimeixen encara més la parencia de nou, urgent i gran. Això ha ocasionat que captés l'atenció en més d'una circumstància d'alguns estadistes, que l'estudiessin i hi cerquessin intervenció. Així d'aquesta forma de tant en tant pren estat parlamentari. Després, abans que s'hagi pogut acabar d'estudiar, es torna a ablanir i es fa el silenci damunt d'ell. Per això no ens sembla despectiva del tot la frase amb què recentment l'ha motejat un publicista nostre: "La cançó de l'enfadós".

Innègament, però, aguditzat o no, el problema sembla que existeix ací i en molts indrets, vell o nou, en una forma o altra. La geografia humana, més que no pas la mateixa economia i la sociologia, tal vegada és la que ens pot prestar una visualitat més dreturera per enfocar-lo degudament. Cap altre tant com aquest no inclou factors més universals, alhora que determinants més concrets. Així, si és propi de totes les terres de vella civilització i on aquesta ha seguit un ritme normal, en canvi també en cada poble, regió i comarca ofereix dades concretes ben particulars. I això, més que no pas res més, dificulta el legislar i l'intervenir en ell, i ha fet sempre que a la llarga aquesta com malaltia social topés amb la metgia en ella mateixa. Car el problema no radica tant en què hom faci de pagès o d'industrial, sinó en què treballi i produeixi, car l'intercanvi dels productes, dintre la solidaritat internacional dels interessos econòmics d'avui, vetlla per l'equilibri, segons la llei dels vasos comunicants que en podríem dir.

El desamor de l'home a la terra sembla el determinant més universal del fenomen de la deserció del camp. Per què l'home abandona la terra, doncs? Feta aquesta pregunta i d'aquesta manera, potser revela ja un fals enfocament del problema. Car, en realitat, més que no pas desertor de la terra, l'home menat per l'instint gregari, reviscolat o estimulat per

diversos factors, cerca els nuclis de concentració. A Europa coincideixen els nuclis de concentració amb els nuclis industrials. A l'Amèrica no coincideixen tant, i els dos corrents, l'un devés les ciutats, l'altre devés les poblacions agrícoles, propugnen per imposar-se. A la Xina, amb els seus milions d'habitants, la concentració agrícola guanya per molt a la urbana o industrial. Aquesta llei explica el poblament de certes regions àrides, i ha estat l'element providencial que ha colonitzat i segueix colonitzant les zones verges de la terra.

L'esperit gregari de l'home, però, no podria explicar completament tot l'abast de tal fenomen que s'acusa, en certs llocs, com veritables problemes. La producció agrícola és una producció cara. A aquest fet l'economia mai no li ha prestat la transcendència que mereix. En els pobles de vella civilització, que comprenen grans concentracions industrials, esdevé cara pel mateix fenomen de la producció, b per relació amb la satisfacció de les altres necessitats que la mateixa civilització ha despertat. I en els pobles colonials o selvàtics, per les despeses de transport cap als centres consumidors o per la industrialització que exigeix. Què val, per exemple, de produir el plàtan o bé l'arrel de manioc? Quasi el que valen les pinyes dels nostres boscos silvestres. Són els ports i les transformacions el que els encareixen.

Ja sabem que també reïxen cares certes manufactures. Més, per a moltes d'aquestes, resta a l'home la llibertat de consumir-les o no, d'una part: i per l'altra s'han inventat els procediments de produir-les de diverses classes o matèries més o menys econòmiques per tal que assoleixin l'abast d'adquisició de totes les fortunes. En canvi, els productes agrícoles, per la mateixa llei intrínseca de llur producció, no reïxen així. El valor llur pervé, més que no pas d'altre, de llur qualitat i abundor, i de què s'ofereixen més o menys fora de la temporada ordinària.

El fet de la diversitat de naturalesa dels productes agrícoles de la dels industrials, i que els uns siguin d'absoluta necessitat per a tots els homes, i els altres no, i que la potència industrial dintre el món privi més que no pas l'agrícola, ha creat aquest altre fet preny de transcendents conseqüències: que dintre la indústria regeixi una normal equació entre el cost i el preu de guany, i dintre l'Agricultura, no El dia que hi fos, tots els productes agrícoles doblarien de preu de venda: la vida tota s'encariria enormement: els preus industrials haurien de pujar, i si pugessin per damunt dels de l'Agricultura, novament es trencaria l'equació entre el preu de cost i el de venda. Mes, ¿i no podria esdevenir mai el contrari sense causar cap revolució o desgavell econòmic?

Aquí batega l'entranya del problema. Tot el cooperativisme agrari de bona mena ha estat canalitzat per una via o altra a la seva resolució. No es pot dir que l'hagi resolt, per tal que tots els avantatges assolits no han pogut gairebé ni fer oscillar la llei d'aquella equació que hem dit. Després de tot no és estrany que més d'un hom s'hagi decebut i hagi somniat en orientar l'Agricultura europea cap a la forma de l'organització industrial moderna, a la manera d'Amèrica, desfent tot el procés mil·lenari de repar-

ció de la propietat i substituint el petit i mitjà possessor per l'obrer agrícola i el gran propietari industrial. Això és o no una utopia, mes el cas fóra que de la mateixa manera que la potent indústria ha mort la petita, una gran organització agrícola sufocaria l'altra. I, de moment, s'ha esdevingut que els qui han dotat d'una organització industrial a l'exploració de la seva terra guanyen diners, això és, han assolit l'equació entre el preu de cost i el preu de venda, i els altres, que són els més, no.

Per això la producció agrícola, com a exponent d'una activitat econòmica, recolza damunt d'un peu fals: el del reforç del treball del doble que no pas el normal en la indústria i en l'esperit de pobresa. Aquest avui ha evadit l'ànima del pagès d'ací i de tot arreu. Com element econòmic no sé fins a quin límit es pot desitjar que torni a emparar-se del camperol, i aconsellar o imposar que s'abraci a ell. La intensificació del treball, més que no pas l'ordinària, sosté el pagès i si és home continent i estalviador àdhuc pot enriquir, relativament, a algun. Mes això principalment provoca un altre fet: la mort de les cases pairals i el desplaçament de la riquesa agrícola. Els propietaris són les víctimes de la base falsa en què recolza la producció agrícola. Per això la de-

serció del camp del propietari fou un dels primers fenòmens d'aquesta llei econòmico-agrícola.

I a aquells hi segueixen tots els qui l'esperit gregari, com a llei de concentració humana, i la llei del menor esforç que constitueix un altre element d'economia, han pogut més que no pas la força dels interessos creats o bé de la tradició, o bé senzillament la rutina. Tots els altres factors que poden cercar-se, com a determinants de la deserció del camp, apareixen com secundaris. Pot fer-se tornar-los enrera? El que es deu recordar és que aquesta llei de concentració humana desenrotlla la seva trajectòria d'evolució, quan és possible, per etapes i comporta les seves oscil·lacions. Segons elles, poden observar-se els fenòmens de la immigració espanyola i italiana al Migdia de França i la de polonesos i eslovacs al Nord, en els centres agrícoles rics, ans d'envair i establir-se en els nuclis industrials. Mes molt ens temem que si s'intentés pertorbar el desenrotllament normal d'aquests corrents migratoris, en compte de tornar enrera i derivar cap els seus llocs d'origen, es canalitzarien i accelerarien la marxa cap els nuclis industrials. On a la fi han de fer cap, probablement, d'ací a una o dues generacions.

ANGEL GRAU

Paraules del Papa

Contra les modes impúdiques

Verament cal fer un esforç per a parlar de les modes indecoroses que d'uns anys ençà regnen sobiranes arreu del món.

Però el Pare Sant torna a parlar-ne, i què menys podem fer els periodistes catòlics que servir-li de tornaveu?

Aprofitant la solemnitat d'un procés de beatificació — el de la venerable dama romana Isabel Canari, mare de família exemplaríssima —, Pius XI ha glorificat les seves heroiques virtuts i la seva vida familiar, prenent-ne peu per a blasmar de nou enèrgicament les modes que profanen la vida moderna i constitueixen "un insult a Déu i al mateix món".

El Papa s'ha fixat especialment en les noies i en les dames impúdiques que usen aquestes modes escandaloses, oblidant-se del seu caràcter de cristianes i fins del natural pudor.

Aquestes pobres dones han oblidat fins el nom que reberen en el baptisme; han perdut fins el sentit comú i el sentiment de la pròpia dignitat.

La glorificació que ha fet el Papa de tan nobilíssima dama cristiana, espill de tot llinatge de virtuts familiars i socials, és una condemna explícita i solemne dels actuals abusos de les dones a la moda que encara es diuen cristianes, quan la veritat és que són esclaves del més terrible enemic del món cristià...

Caldria que es fes arribar a tot arreu la veu del Papa, i que els que ens tenim per bons cristians la fructifiquéssim amb l'exemple i amb la propaganda entre les relacions familiars i socials de cadascú. Perquè si ens limitem a escoltar-la solament...

S.

Conferències quaresmals

Com cada any, alguns dels nostres companys de redacció han estat invitats a donar conferències en diverses entitats catòliques de Catalunya. El senyor Raventós ha donat recentment una conferència a Mollerussa i en té anunciades d'altres d'importantes.

El senyor Montoliu n'ha donat a Igualada i a Valls, i seguirà donant-ne a altres localitats.

El senyor Manich, en donà una a Blanes, i el senyor Civera i Sormani n'ha vingut donant tots els diumenges i en donarà d'altres a Blanes, Sant Feliu de Codines, Mollerusa, Balaguer, Ripoll, Sant Quirze de Besora i en diverses entitats de Barcelona.

Espurnes

Durant la guerra, sota la inspecció d'algunes ànimes devotes al Cor de Jesús, Mons. Germain, Arquebisbe de Tolosa, aprovà el projecte i féu vot de contribuir a l'erecció d'una Basílica a Jerusalem, al Mont de les Olives, al Sagrat Cor de Jesús, amb els donatius de tota la Cristianitat.

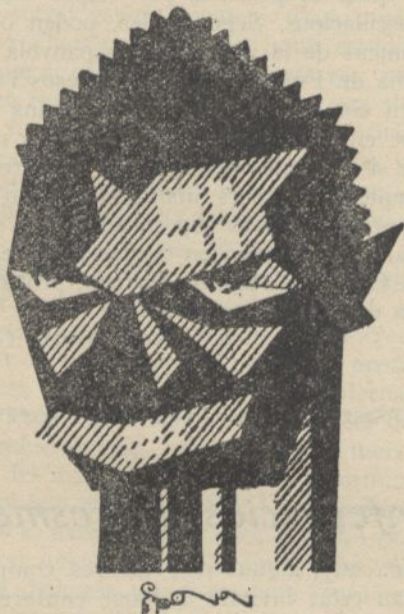
Fem que sigui ben aviat un fet.

* * *

El miracle dels pans i peixos es ve repetint sempre. L'institut de "Germanes Grises" de Caritat, ha celebrat el 150 aniversari de la mort de llur fundadora, la venerable Mare d'Youvine, morta a Montreal l'any 1771. De la primera fundació se'n deriven quatre instituts que formen un total de 3.900 religioses amb 500 novícies repartides entre 205 establiments on s'eduquen 15.000 alumnes d'ambdós sexes, 8.000 orfes i donant assistència a 20.400 malalts. Les Germanes Grises es troben establertes al nord-oest i a la Badia Hudson.

Elsampions de la civilització

El món ha passat uns moments d'angúnia. S'esperaven noves de Los Angeles amb una gran nerviositat. — Què passarà? — es preguntava encuriosida la gent. Els més impacients s'estacionaven davant les redaccions dels diaris, i alçant el cap com si esperessin que els caigués el manà del cel, esguardaven les pis-

El boxador negre George Godfrey

sarres col·locades als balcons. La joventut gesticulava apassionadament i dels seus llavis eixien paraules càlides! Oh! la passió de l'esport! Avui el que preocupa la gent és tenir uns bons bíceps i uns punys ben forts. I la fatídica nova arribà a la nostra ciutat. *Paulino el leñador*, que li diuen els seus compatriotes, ha perdut per punts i el negre ha guanyat per punts. Que vibrin les cordes elegíiques de la lira esportiva i que plorin els ulls dels admiradors d'Uzcudun! La civilització està perduda! Trossegeu les escultures hellèniques dels museus que la bellesa ha estat vençuda! Un negre ha vençut un boxador blanc!

Godfrey, el boxador negre, diuen que és alt i gros com un gegant. És un d'aquells homes que serveixen per a fer por als infants. Quan respira el pit se li infla com un sac de gemecs i té un tou de carn als braços que fa basarda. Quan obre els llavis molsuts us mostra una rastellera de dents blanques. Tots els negres tenen les dents blanques i els ulls una mica vermells. Si aquest fenomen us posa la mà a la cara us podeu fer passar per un altre perquè ningú no us coneix. És ben bé allò que es diu fer una cara nova.

Compremem que el boxador Uzcudun, en trobar-se davant d'aquell home, ho veïés tot negre. D'homes com En Godfrey no en crien totes les dides. Unicament en neix un cada deu o dotze segles, i cada vegada que apareix al cel una estrella amb cua.

Diuen que varen presenciar el combat unes quaranta mil persones. Decididament el món progressa. Davant aquest espectacle no tenim més remei que sentir-nos optimistes.

No hem tingut mai la sort de presenciar un combat de boxa, però com que tenim una mica d'imaginació la fantasia supleix la realitat.

Els dos púgils es colloquen damunt el ring amb els punys disposats a fer trencadissa. Quan el jutge dóna ordre de començar el combat, els dos combatents es miren fit a fit com dos galls de lluita i amb gran vehemència comencen a escometre's. Un dels combatents rep un cop de puny al nas d'aquells que et fan perdre el món de vista, i es posa a somriure com si li fessin pessigolles. No li ve d'un cop de puny. Després rep un directe formidable que li fa trontollar tot el cos, però ell segueix somrient. El cas és mantenir el somris a flor de llavi. El que es posa seriós ja està perdut perquè demostra que li han trencat alguna cosa. Com més cops de punys, més alegria. I com més forts, més entusiasme. Quan un dels combatents ja és més de l'altre món que d'aquest i comença de balandrejar, el públic s'entusiasma i exclama: "Ara caurà. Apa, un de ben fort." I el vencedor que té també les galtes inflades i els ulls vermells de tant de rebre trompades, dóna un cop formidable a l'adversari i el fa rodolar per terra. Quan s'incorpora novament li etziba un *crochet* i ja no es pot alçar més. El públic aplaudeix amb entusiasme i el vencedor saluda somrient. Després de posar a lloc els ossos del vençut i de fer-li una fricció, el posen al llit. Quan han desaparegut els blaus i està en disposició de lluitar, torna altra vegada a presentar-se damunt el ring i un altre boxador li torna a inflar les galtes. No es pot negar que és una professió molt divertida. No

El boxador blanc Paulí Uzcudun

tothom serveix per a passar la vida rebent cops de puny i comprant ampolles d'àrnica. Caldria construir un monument a honor dels boxadors, car ells són els campions de la civilització moderna. A l'entorn del monument en compte de posar-hi flors, caldria posar-hi bolets i castanyes.

J. C.

Fets de la setmana

La qüestió de Tànger el Govern la dona per resolta amb el recent acord F.-E., fins que vencin els actuals Tractats, perquè "aleshores es plantejarà fonamentalment". Espanya ara podrà impedir el contraban, tindrà comandament superior sobre la gendarmeria (abolit el tabor), intervindrà eficaçment l'administració de la ciutat, podrà debaratar les conspiracions, etc. Però ço que més li valdrà a Espanya per a mantenir la pau al Marroc, és l'amistat francesa refermada, a la qual es deu, en bona part, l'èxit de la darrera campanya marroquina. El partit colonial francès es mostra decebut per aquest arranjament, i és de pensar no parará fins a fer-lo ineficàç.

Ha cridat l'atenció el discurs que pronuncià el Rei en la seva visita a l'Acadèmia d'Infanteria, a Toledo. Declarà que els militars tenien de rebre una bona educació cristiana i ésser espill de totes les virtuts.

El Col·legi de Doctors, de Madrid, ha patrocinat imprudentment un "Curs eugènic", organitzat per uns quants metges sectaris secundats per uns quants d'altres babaus, en el qual Curs s'ataca brutalment la sana moral catòlica en ordre a les relacions i operacions sexuals, sense cap respecte ni el més lleu eufemisme. A aquest curs de depravació moral sistematitzada hi assisteixen moltes noies i dames caracteritzades, que aprenen les teories i les pràctiques maltusianes i la ciència de l'avortament i de l'infanticidi, proclamada *coram populo* per alguns conferenciantes. L'escàndol ha pres caràcter públic, sobretot després d'un discurs inqualificable sobre "La Maternidad i el Infanticidio ante el Derecho", pronunciat per tot un Catedràtic a sou oficial. Les persones sensates diuen que ni en els temps de més desenfrè moral i polític s'havien fet propagandes semblants a Espanya. També diuen que avui dia no es permetria semblant campanya en cap més nació del món civilitzat.

Han renovat les seves tasques les Seccions de l'A. N. amb relativa activitat. Sembla que hi ha ganes que ultimïn les ponències que tenen entre mans.

Les quatre Acadèmies Reials d'Espanya han retut un comú homenatge a don Anton Cànovas del Castillo, l'home de la Restauració. L'acte ha resultat molt fred. "Vés-te'n, Anton, que el que es queda ja es compon", ha dit algú comentant la parencosa sessió.

Es tem que la crisi farinera, si no es posa fre a certs corrents ultraproteccionistes, acabarà amb aqueixa abans floreixent indústria en els litorals d'Espanya.

Ha estat enginyosament comentat el nomenament de l'ex-famós Eugeni d'Ors, electe Acadèmic de l'Espanyola, per Delegat d'Espanya en el Consell de l'Institut de Cooperació Intel·lectual de la S. de N. També ha estat durament comentada la resposta donada per Gómez de Baquero a l'enquesta política de l'A. B. C., en la qual, el més caracteritzat redactor de *La Vanguardia*, es produeix com un home exagerat d'esquerra, i gosa alludir, aprovant-la implícitament, la neroniana persecució que sofreixen els nostres dissortats germans de Mèxic.

Sense fer gaire soroll es va preparant una important reforma aranzelària a base d'una tarifa única.

Les dades que es van sabent sobre el curs de la balança mercantil de l'any passat no són gaire satisfactòries.

* * *

Anglaterra té un enfilall de conflictes greus a resoldre. Encara no n'apaivaga un d'importància, li'n surt un altre de pitjor. El que ara està de torn és el d'Egipte, on el sentiment nacionalista es mostra cada dia més exigent. La G. B. no pot prescindir del país del Nil, ni afeblir la força en el Canal de Suez. Mentre l'India sigui anglesa, l'Egipte ha d'estar baix el domini anglès més o menys dissimulat. I això ja no ho pot sofrir el nacionalisme egipcià, que aquests dies s'ha repentinament exacerbat per les proposicions angleses d'un tractat que té molt en compte, com és natural, aquestes necessitats vitals de la G. B. Les negociacions es fan cada moment més difícils.

Els EE. UU. han insistit en el Conveni sobre la mútua condemna de la guerra brindat a França per Kellogg. Ara, aquest, invitarà Alemanya, Anglaterra, Itàlia i el Japó, a fer tractats consemblants. La guerra sortirà, segons diuen, condemnada, condicionalment, però la pau quedarà tan segura com abans.

Cal atendre el discurs que, contestant al mesurat i nobilíssim de Monsenyor Scippel acaba de pronunciar Mussolini. El Duce honora, és veritat, al gran polític i salvador d'Austria, però el discurs constitueix un repte no solament a l'Austria, sinó a tota la política europea de la pau i a la S. de N. especialment.

Mussolini està fet *l'enfant terrible* d'Europa aprofitant-se de la seva compromesa situació i de l'especial estat de la nació pròpia. No poden negar-se els encerts del Duce en mantes qüestions, però en moltes altres, com aquesta, posa en perill l'esdevenidor d'Itàlia i la pau del món. I tot per no donar el braç a tórcer en la despòtica política assimilista que aplica al Tirol, malauradament esquarterat a Versalles. El discurs de Mussolini ha produït universal emoció perquè, a més d'un repte, té el valor d'un quixotesc ultimàtum.

La S. de N., que acaba de rependre les estatutàries conferències ginebrines, s'ocupa extra oficialment de l'afer Mussolini, però es diu que no bastarà tota la seva prudència per a imposar-la al Duce.

Aquest afer i el de les Ametralladores hongareses (els dos afers poden ben dir-se italians), tenen embargada l'atenció dels grans polítics reunits a Ginebra.

A França s'han tancat les Cambres amb èxits innegables pel govern, però la tranquil·litat li és negada, temps ha, a la nació francesa. L'audàcia dels comunistes arriba allí a tals extrems, que ni a l'exèrcit respecten i, ço que és pitjor, el govern francès es veu desarmat, o impotent, per a posar fre a aquestes audàcies. I el conflicte ha sobrevingut, encara que el calli la premsa i faci l'orni el govern. L'Exèrcit francès, per mitjà del seu òrgan representatiu, acaba de declarar que si els comunistes continuen atacant-lo impunement, l'Exèrcit (cal posar-lo amb lletra majúscula ara), es pendrà la justícia per la seva pròpia mà. La declaració és terminant. Què farà el govern francès? ¿Deixarà que per atendre al principi de la "llibertat absoluta del pensament i de la propaganda" esdevingui la topada?

Això es pregunten astorades, a França, les persones de seny. No tardaran en saber la resposta.

Noticiari

Espanya

Durant la darrera setmana la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha cobrat per impositcions d'estalvi 4. 271.298 pessetes i ha pagat per reintegres d'estalvi 3.633.665 pessetes, resultant una diferència de 637.633 pessetes a favor de les impositcions. En la mateixa setmana s'obriren 821 llibretes noves.

—Hem rebut de Figueres una simpàtica publicació titulada: *Vida parroquial* "portaveu mensual del Patronat de la catequística", de confecció força elegant i molt interessants i escaients escrits, a més de gravats que la fan atraient i li donen un aire culte i il·lustrat que captiva.

Felicitem coralment la nova publicació i li desitgem llarga i pròspera vida, que bé se la mereix.

—La Confederació Nacional d'obriers catòlics ha ofert els seus respectes i la més ferma adhesió al nou Director de l'Acció Social Catòlica, eminentíssim doctor Segura, que els ompli de satisfacció, oferint-se per tot als bons obrers catòlics.

—Els Sindicats agrícoles del regne de València projecten desglossar-se en Sindicats agrícoles patronals i Sindicats agrícoles obrers.

—Un important sector patronal de Cartagena vol constituir una Associació Patronal Catòlica. Els treballs estan ja avançats.

—El nostre il·lustre amic i company de causa En Salvador Minguijon, catedràtic de la Universitat de Saragossa, ha donat una notabilíssima conferència sobre l'Ideari de l'*Action Française* a la Federació d'Estudiants Catòlics, deixant l'interessant tema, pot dir-se, esgotat. Fou objecte d'una clamorosa ovació.

—La junta Nacional del Centenari de Sant Francesc diu que prompte podrà donar noves referents al Certamen ibero-americà convocat amb motiu del Centenari.

—La campanya demanant que es doni com cal l'ensenyament de la Religió en els Instituts, pren gran volada arreu d'Espanya. L'estrany és que es tingui de fer semblant campanya per un fi tan natural, i tan legal, i tan convenient.

—Sobre el treball nocturn de les dones s'està estudiant el mitjà de fer-lo suau sense dany de la producció. Està bé; però millor fóra que s'anés a l'abolició del treball nocturn de les dones.

I també dels homes. La nit s'ha fet pel descans, i per ço, tot quan es vulneri és un pecat contra natura.

—Importants i diversos elements preparen Conferències sobre l'organització científica del treball, que tindran lloc aquest mes i el pròxim. Tal volta caldrà també pensar sobre l'organització científica del descans, no és veritat?

—S'ha modificat en sentit favorable a la dona l'article novè del R. D. de 15 d'agost de 1927 que tracta del descans de la mateixa. Però, no seria millor evi-

tar-li certes feines i, si fos possible, tota feina extra de casa?

—Un recent R. D. del Ministeri del Treball disposa quelcom d'importància sobre el Retir Obrer Obligatori que caldrà que tinguin en compte els interessats.

—Les Diputacions mancomunades, projecten que el Govern avaluï un emprèstit de 300 milions de pessetes per a camins veïnals.

—El Govern prepara la creació del Cos d'Enginyers industrials acoblant-los en diverses seccions de matèries similars.

—Prompte seran un fet el cens professional i el Mont de Pietat dels funcionaris oficials. D'aquí a deu anys tot anirà a toc de corneta.

—El segur d'accidents per als emigrants, establert ara, serà precis vigilar-lo per tal que no en gaudeixin sinó ells. Tenen massa amics i consellers al voltant aquests pobres que busquen en l'exil la vida que no troben en la pàtria llur.

—La Federació de Sindicats Catòlics Agrícoles, d'Astorga, emprèn una campanya per a salvar el cultiu del lli, gairebé ja perdut a Espanya. Aquest producte es dona excellent aquí, i abans cobria bé totes les necessitats del seu consum. Ara, no.

Estranger

—A França les dones han estat admeses en la carrera diplomàtica. Solament hi faltaven les dones a la diplomàcia!

—El senyor Mussolini ha signat el nou contracte de treball entre la Federació de patrons i obrers de la indústria metallúrgica, indústria que afecta més de mig milió d'obriers.

El citat acord comprèn l'assegurança dels sous respectius. La classificació del treball és considerada molt important, tant en el seu aspecte industrial com polític, per ésser el primer acord signat des de la publicació del manifest feixista, que comprèn una indústria entera.

—La universitat de la jornada de vuit hores es va fent impossible perquè cada país adopta la que més li convé per a poder viure. Els governs no fan cas de les protestes que aquest fet aixeca.

Encara que la fórmula dels tres vuits no és més que un mite bonic, és de desitjar que sigui respectada la personalitat del pobre obrer fent-li no solament suportable, sinó amable la vida.

—Els EE. UU. han modificat les disposicions sobre admissió d'emigrants, afavorint a Anglaterra, Irlanda, Alemanya i Rússia.

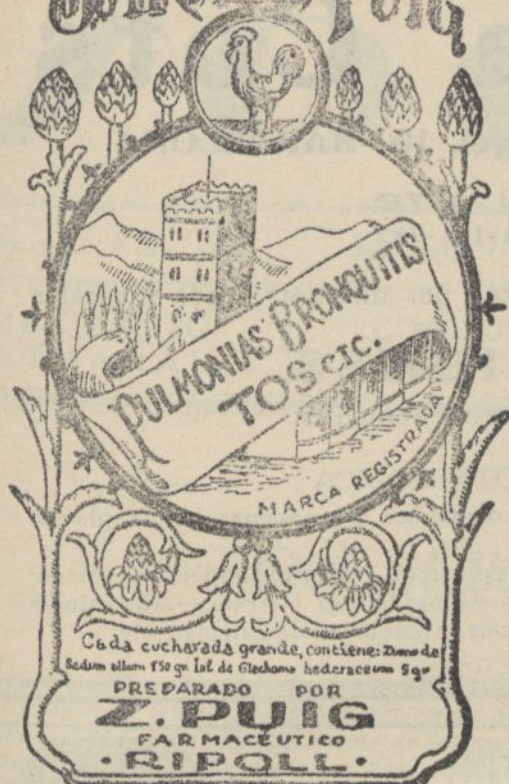
—El record europeu de la baixa de la natalitat l'ha guanyat Anglaterra. Que poc contents n'estaran els bons anglesos! Per aquest camí ja saben a on es fa cap.

—A França es multipliquen les Associacions de Pares de Família per a vetllar sobre l'educació que es dona al jovent en les entitats oficials, generalment dolenta.

—Macdonald ha declarat que en cas de governar el partit treballista a la Gran Bretanya, seguiria a l'Índia la política igual que ara. És a dir: imperialista. Una cosa es predicar...

Aquest número ha passat per la censura governativa

XAROP PUIG

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig. — RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

LA BIBLIA DE MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Unicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

Ganivets, navalles, tisores i tota mena d'articles de tocador

Taller d'esmolar navalles i altres eines de tall

PLAÇA DEL PI, 3 (davant l'Església)

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10—BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.-Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID	} Espanya-Nova York	
DIRECTE		9 expedicions a l'any.
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic		16 expedicions a l'any.
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina		14 expedicions a l'any.
LINIA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans		14 expedicions a l'any.
" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic		11 expedicions a l'any.
" Mediterrani a Fernando Pó		12 expedicions a l'any.
" a Filipines		3 expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24

BARCELONA

URALITA

EL MILLOR MATERIAL PER A COBERTES

FRANQUEO CONCERTADO